

Sygn. akt II KK 337/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie A. K.

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego (PK IV (...)), od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o środkach karnych z pkt III-IV i sprawę w tym
zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w P.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem nakazowym z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), uznał A. K. za winnego popełnienia czynu z art. 207 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej

pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w dniu 1 marca 2016 r., przyjmując ten czas pozbawienia wolności za równy dwóm dniom kary ograniczenia wolności, w tym trzem godzinom pracy na cel społeczny. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną M. K. (pkt III wyroku) oraz na podstawie art. 41a § 3a i § 4 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej M. K., przy czym minimalną odległość od pokrzywdzonej, którą oskarżony obowiązany jest zachować, ustalił na 10 metrów (pkt IV wyroku).

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 18 lutego 2017 r.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środkach karnych w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną M. K. oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej (pkt III i IV wyroku), Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b i 2e k.k., polegającego na orzeczeniu wobec A. K. na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 41a § 3a i 4 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. środków karnych w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną M. K. oraz zakazu zbliżania się do ww. pokrzywdzonej na odległość 10 metrów, bez wskazania okresów obowiązywania orzeczonych środków karnych, w sytuacji, gdy przepis art. 43 § 1 k.k. obliuguje do określenia obowiązywania nakazu z art. 39 pkt 2e k.k. - w okresie od roku do 10 lat, zaś zakazu z art. 39 pkt 2b k.k. - w okresie od roku do 15 lat. W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest zasadna, ponieważ zaskarżony wyrok został wydany z rażącą obrazą wskazanych w kasacji przepisów prawa.

Zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do określonych osób, o którym mowa w art. 39 pkt 2b k.k., orzeka się w latach, od roku do 15 lat, zaś nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, określony w art. 39 pkt 2e k.k., orzeka się w latach, od roku do 10 lat. Sąd Rejonowy orzekając wobec A. K. nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną M. K. oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość 10 metrów, nie określił czasu ich obowiązywania, w granicach zakreślonych ustawą.

Sąd Rejonowy w P. pominął, wynikający z treści art. 43 § 1 k.k., obowiązek określenia okresów obowiązywania orzeczonego wobec oskarżonego nakazu i zakazu. Uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, albowiem niewskazanie okresu ich obowiązywania, powoduje, że nie wiadomo, jak długo oba środki karne mają wobec oskarżonego trwać. Jednocześnie podzielić należy pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 14 listopada 2008 r., że w związku z ustawowym wymogiem określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wykluczona jest możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu. Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę *in dubio pro reo* (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, OSNwSK 2008, poz. 2298).

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że w sprawie doszło do rażącej obrazy prawa materialnego, mającej istotny wpływ na treść wyroku, ponieważ rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie zawiera koniecznego orzeczenia „czasookresu”, bez którego nie wiadomo, jak długo orzeczone wobec oskarżonego nakaz i zakaz mają obowiązywać, a w świetle treści wydanego wyroku orzeczone środki mają charakter bezterminowy. Wprawdzie możliwe jest orzeczenie tych środków karnych dożywotnio, ale tylko w przypadku spełnienia przesłanek z art. 41a § 3 k.k., które w rozpoznawanej sprawie wobec oskarżonego nie zachodziły.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie miał na uwadze przedstawione wyżej uwagi i wskazania.

r.g.